

SIMON
JIMENEZ
ZTRACENÍ
PTÁCI

„To nejlepší, čím může sci-fi být.“

KIRKUS

HOST

The Vanished Birds

Copyright © 2020 by Simon Jimenez

All rights reserved

Cover design by Julia Lloyd

Cover pictures by diversepixel / Shutterstock.com

and by © Philcold / Dreamstime.com

Translation © Jan Škrob, 2023

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2023

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1889-0 (PDF)

ISBN 978-80-275-1890-6 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1891-3 (MobiPocket)

1

— ŠEST SKLIZNÍ —

Narodil se s jedním prstem navíc. Oblým kouskem masa a kosti vedle pravého malíčku. Doktor znepokojené rodiče uklidňoval a vysvětloval jim, že je výrůstek naprosto neškodný. „Na druhou stranu,“ pokračoval a rozvazoval přitom malý váček, „na práci na dhúbovém poli stačí deset prstů.“ Uspal dítě kouřem z bylin a výrůstek odřízl vypalovacím nožem. Matka sice věděla, že dítě ve spánku navozeném medicínou necítí bolest, ale když doktor oddělil výrůstek od jeho ruky, trhla sebou, přitiskla si nemluvně k prsu a doufala, že až se probudí, nebude mít na tu bolest žádnou vzpomínku, zatímco její manžel, neschopný ani v takové situaci odolat hédonismu, se zhluboka nadechl doktorova bylinného dýmu a přišla k němu vidina budoucnosti — v rozšířených zorničkách zahlédl svého syna, už dospělého, pohledného a silného, s velkým domem na kopci. Nového guvernéra Páté vesnice. Na památku té vidiny nechal prst uvařit, aby odpadlo maso, a kosti vložil do skleněné nádoby s korkovou zátkou, kterou za tesklivých dní třásl, naslouchal chřestění těch dobrých znamení a šeptal svému děťátku: „Jednou to tady celé povedeš.“ Chlapeček mu vrněl v náručí, ještě moc malý na to, aby rozpoznal drobné a různorodé úskoky, kterými se ho život chystal udržet na místě.

Začali mu říkat Kaeda — starým jménem tohoto světa.

Kaeda se na jizvu na své pravé ruce, jejíž tvar se postupem let měnil, naučil být hrdý. Když mu bylo sedm, vlnila se zahojená tkáň na straně jeho dlaně jako rozbouřená řeka. Rád to místo ukazoval dětem, když ho o to požádaly, a chichotal se, zatímco mu tam s nakrabaceným obočím hladily kůži, zaujaté a zároveň znepokojené její texturou. Některé děti říkaly, že je prokletý; to byly děti, které rodiče naučili, aby nedůvěřovaly ničemu, co se vymyká. Těm strkal jizvu pod nos, aby před ní nemohly uniknout. Opakoval přitom slova svého otce: „Jednou to tady celé povedu!“ a čistě silou vůle je přesvědčoval, že je jizva na jeho ruce šťastné znamení.

Měl přirozené charisma. Pečovatelky na něj nedaly dopustit a ostatní děti hrály hry, které chtěl hrát on, a věřily stejným věcem jako on. Tedy až na dívku jménem Čhige, která nevynechala jedinou příležitost odporovat jeho bláznivým tvrzením a úplně se mu vyrovnala pýchou, když se stavěla proti jeho potřeštěným teoriím o tom, proč je nebe rudé a proč se vůně vzduchu v průběhu dne mění; proč ráno všechno voní jemně a sladce a za soumraku kysele jako ovoce kiri. „A na té tvojí jizvě není nic úžasného!“ křičela Čhige. „Jenom značí, že ses narodil blbě!“ Zápasili ve žluté trávě, dokud je od sebe pečovatelky neoddělily. Většinu dní se prali jako psi, ale navzdory tomu, že si občas cestou domů lízal rány, ho žádná z těch rvaček nikdy nevyvedla z míry. Byl si jistý, že Čhige jenom žárlí, protože to byl on, a ne ona, kdo byl předurčen k velkoleposti — i když nevěděl, co za velkolepost to má být, a nedozvěděl se to až do dne, kdy se objevili cizinci.

Předtím znal jenom příběhy, které mu vyprávěli rodiče: jak každých patnáct let cizinci protrhnou nebe svými loděmi z látky a kovu a přistanou v pláních na východ od vesnice, aby naložili úrodu dhúbových semínek. Otec mu říkal, že se tomuto mimořádnému dni říká Den vylovení a že se na každý Den vylovení koná velká oslava pro cizince i zemědělce. „Oslava, na kterou jen tak

nezapomeneš,“ sliboval. Matka se ve vedlejší místnosti zasmála. „Jestli to nepřeženeš s pitím.“

„Pití je půlka celé zábavy,“ opáčil otec.

Před svým prvním Dnem vylodění Kaeda nemohl usnout. Pořád musel myslet na všechny ty příběhy; na nové tváře, které uvidí, nové ruce bez fialových skvrn z dhúbových polí. Díval se z malého okénka svého pokoje na černou oblohu posetou hvězdami. Nelámal si hlavu s tím, že už je pozdě, a představoval si, jaké by bylo přeskakovat z jedné hvězdy na druhou. A co je tam na druhé straně asi za místa. Když pro něj ráno přišla matka, byl vyčerpaný, protože do těch představ dal veškerou energii. Neochotně si nazul sandály, a když s ostatními vesničany pochodovali k východním pláním, hlasitě si stěžoval a žadonil o chvíli odpočinku, až si jeho otec povzdechl a vzal si ho na záda, kde střídavě dřímал a zase se budil, neuvědomoval si čas ani prostor, jen teplý a hutný pach otcova ramene — jako oharky pohasínajícího ohně.

Spal.

A pak se nebe protrhlo a on se s výkřikem probudil a jeho otec se smál a on sledoval otcův prst, který ukazoval nahoru, kde se na pozadí rudého nebe nad linií horizontu klenulo dvanáct tenkých zelených čar, jejichž konce se pořád zvětšovaly, dokud během necelých dvou minut na travnaté ploše nepřistála obří kovová monstra, jedno po druhém, vždycky s žuchnutím, které otřáslo zemí. Jejich vibrace mu rozechvívaly srdce, jež teď cítil až v krku, protože mu došlo, že ještě nikdy neviděl nic tak obrovského, nic tak komplikovaného jako jejich látková křídla a panely trupů lesknoucí se na slunci, že neslyšel nic jako rachocení dveří jejich hangárů, které dopadly na zem jako čelisti uprostřed výkřiku, že nikdy nespatřil nic jako lidi, kteří vystupovali zevnitř, s kůží nejrůznějších odstínů, někteří světlejší než on a jiní zase tmavší, oblečení v šatech, jež vypadaly jako utkané ze světla hvězd. S náhlým návaem nevolnosti se jeho svět začal prudce rozpínat, aby vůbec mohl pojmout šíři tak neskutečného množství věcí.

Celý se třásl. A pak se počural. Jeho otec zaklel a položil ho na zem, znechucený skvrnou na svých zádech.

Cizince zavedli k poduškáms uprostřed Páté vesnice. Na objemných tácech se podávaly poháry s pálenkou a talíře dhúbového pečiva — podlouhlého, fialového a křehkého. Kaeda na cizince ze svého místa neviděl, což bylo jen mírné zklamání — cpal do sebe totiž sladké housky a líl si do hrdla poháry šťávy, mezi pohybujícími se těly jeho rodičů mu bylo teplo a příjemně a líbilo se mu praskání, které se ozývalo, když jeho matka železnými prsty louskala ořechy, i dunění opilého a radostného smíchu jeho otce. Prožíval takovou spokojenost se světem, že se dokonce usmál i na Čhige, která seděla se svojí rodinou na druhé straně dlouhého stolu, a ona se na něj — vyvedená z míry — usmála taky a lehce zamávala, načež se otočila zpátky ke svému strýci, jenž zrovna vyprávěl další příběh o Hladové příšeře z jižního lesa — jednu ze strašidelných historek, které později té noci děti děsily, až nemohly spát a v očekávání, že je příšera sežere, zíraly do tmavých koutů svých pokojů. Dospělí se chechtali, až se za břicho popadali.

Když skončil banket a začalo se nezřízeně pít, pečovatelky a čerství rodiče odvedli děti zpátky domů. Kaeda ale ještě nezažil dost — ještě se nesetkal s žádným cizincem —, a tak si usmyslel, že ze skupinky uteče. Řekl kamarádu Sadovi, aby pečovatelkám nalhal, že běžel domů napřed, a než stačil Sado vůbec kývnout, chlapec byl ten tam, tiskl se ke stěnám přízemních domů a hnál se zpátky k ohni a těžkému pachu kořalky.

A právě tam, na konci uličky, než se cesta začala rozšiřovat v náměstí, ji uviděl: na lavičce seděla osamělá žena a v ohni se rýsovala její silueta.

Měla u úst dřevěnou flétnu. Její prsty kmitaly po nástroji sem a tam. Hrála hudbu, která Kaedovi připomínala hvízdání větru v pootevřených dveřích. Pozoroval ji ze stínů. I když seděla, zdálo se mu, že je vysoká. Měla černou pleť, vlasy oholené až na kůži a oblečená byla prostěji než její přátelé: svrchní část jejího oděvu

byla bílá s límcem vykrojeným až k hrudní kosti a spodní černá obepínala křivky jejích nohou. S každým tónem, který na flétnu zahrála, oheň před nimi tančil, nebo snad naopak oheň ovlivňoval hudbu nebo to byly hvězdy nebo všechno najednou v propojené harmonii. Tou písni byla sama noc. Byla ve zpěvu jeho krajanů, tančících kolem ohně, a byla ve vůni ovoce a kouře ve vzduchu; byla ve světle, zachycená v korálcích potu na její klíční kosti. Byla všude. Ženin dech se prudce hnal dřevěnou trubičkou a rozdmýchával teplo v jeho břicho, radostně ho okouzloval, dokud k němu nezvedla velké oči a nespátřila ho.

Hudba skončila.

Promluvila dvěma hlasy, jedním v jazyce, kterému nerozuměl, a druhým v tom jeho. Znělo to, jako by ji pronásledoval její vlastní duch, jako by sama sobě byla vzdálenou ozvěnou. Byl moc mladý, aby ve zdvojeném hlase rozpoznal funkci jejího překladače, a místo toho si myslel, že jsou to nějaká cizinecká kouzla.

„Líbilo se ti to?“ zeptala se. Myslela tím hudbu.

Přikývl. Postavila se a přišla k němu. Měla dlouhý stín, táhl se kolem něj až k tmavému obrubníku na konci uličky. Instinktivně se mu zachtělo utéct, jako by něco v něm vědělo, že když zůstane, už nebude cesty zpět, ale rozhodl se ten pocit ignorovat a tvrdohlavě se posadil na zem. Sehnula se a podívala se mu přímo do očí. Byla tak blízko, že cítil květinovou vůni její kůže.

„Vezmi si ji,“ řekl její zdvojený hlas. Podávala mu flétnu.

Když si od ní dar bral, jejich prsty se zlehka dotkly. Pevně si flétnu tiskl k hrudi, ona na něj shlížela s úsměvem, kterého jsou schopni jenom dospělí — veselým i smutným zároveň —, a pak ji sledoval, jak se otáčí a míří k ohni, zatímco se mu její podoba zarývala do lebky. V tu chvíli ještě nevěděl, že tam ta podoba zůstane dlouhé roky. Věděl jenom, že ho teplo, jež cítil při pohledu na to, jak odchází, uspokojuje i děsí.

Přitiskl si flétnu ke rtům, náustek byl ještě vlhký.

Ráno z ohniště zbyl jenom studený popel a návštěvníci byli pryč. Semena, která sklídili jeho lidé, vzali s sebou. Flétu si nechal u postele. Rodičům řekl, že to byl dar, což si jeho otec — stejně jako jeho jedenáctý prst — vyložil jako předzvěst dobrých věcí, které mají přijít, a matka to brala za další nudnou událost v běhu světa. Hrál, když se cítil osamělý, vleže na slaměné střeše jejich domu, foukal do náustku, až z toho ochraptěl, a nikdy tóny netrefoval úplně správně. Vyplňoval svoje noci neobratnými, upřímnými melodiemi. Písněmi, které se až k zbláznění opakovaly.

Nejdřív přišly nevinné sny: ukazoval jí svou zemi, učil ji pravidla her, jež hráli s přáteli — „zvedni nohu nad koleno, dej si prst na nos a zazpívej pozpátku píseň noci sklizně“. V těchhle snech vždycky poslouchala a nikdy mu neskákala do řeči. Líbila se jí jeho jizva na ruce a říkala mu, že je moc statečný. Pak přišly ty další sny: tiché, mokré sny, v nichž seděla v nohách jeho postele, tiskla prst k jeho palci u nohy a pak mu přejížděla po nártu, po holém lýtku a stehně a zanechávala za sebou elektrickou stopu, až přišel zkrat, exploze.

A potom mu bylo čtrnáct.

Kaeda začal pracovat na dhúbových polích. Pracoval společně se svými rodiči, kteří ho naučili, jak z dřene stonku vymačkat rosolovitá fialová semínka, jak ty křehoučké věci skládat do proutěné mísy, jak třemi přesnými údery useknout u kořene prázdný stonek mačetou. Když mu to začalo jít, přidělili mu políčko dál po cestě, kde pracoval spolu s Čhige a dalšími, které znal od vidění. Práce mu z těla odsekala mladistvou hmotu a nahradila ji tvrdými a užitečnými svaly, které se mu zevnitř obtiskávaly do kůže jako spousta malých pěstiček. Ženy si toho všimly a někteří muži taky. Všimla si toho i Čhige. Jejich dětské soupeření se pomaličku překlopilo do kamarádské hravosti. Jejich společné žertíky získaly nádech něčeho nepoznatelného a vzrušujícího, mezi řadami stonků se na sebe poočku dívali a navzájem pozorovali pohyby svých těl.

Později během období vlhka se ho po cestě zpátky do města — rychle, jako by se tak snažila překonat vlastní nervozitu — zeptala, jestli ho přitahuje. Zakopl o uzel v hlíně. Řekl, že ano. A bylo to tak. Ale když se té noci osahávali za jednou ze skladovacích chýší a na kůži, již si sáli, se jim dělaly podlitiny, líbal Kaeda jinou ženu, zatímco oheň olizoval jeho tvář a ona svým zdvojeným hlasem šeptala spálená tajemství tohoto světa.

Jeho vztah s Čhige neměl dlouhého trvání. Oběma jim bylo jasné, že je myšlenkami jinde. Když spolu leželi, nedíval se na ni, když procházeli vesnicí na setkání s přáteli, držel ji za ruku jen ochable, a když se hádali, vždycky odcházel, jako by mu nestálo za to vymýšlet odpověď, natož řešení. Konec byl tichý a náhlý. Viděl ji, jak se na náměstí drží za ruku s jiným chlapcem, který pracoval na jiném poli. S Yottem. Byl to milý chlapec a podle Kaedova názoru taky hloupý, mačetou se oháněl neohrabaně. Čhige si nevybrala dobře. Nic jí o tom ale neříkal a mlčky prošel kolem nich. Nemluvili spolu potom roky.

Mezitím měl další milenky, s nimiž nikdy nevydržel déle než měsíc, protože mu vždycky připadaly v něčem nedostačující — nebyly dost vysoké, dost silné, dost chytré, ale skutečný důvod za tím vším zůstával stejný: žádná z nich nebyla *ona*.

Když doma ležel na slaměné střeše a díval se na hvězdy, byl schopen uvěřit, že tam někde daleko myslí i ona na něj.

Jeho první džbáněk kořalky otevřeli v den jeho patnáctých narozenin a obsah mu vylili na hlavu — kyselý křest, který ho uváděl do světa dospělých, v noci popíjejících a ráno zaplavujících fialová pole. „Tady začíná tvůj život,“ křičel jeho opilý otec, svíral synovu tvář v mozolnatých dlaních, znovu a znovu ho líbal na čelo a k tomu přidal i starou odrhovačku: „Jednou to tu celé povedeš.“ Kaedovi se pod otcovými dusivými polibky zdálo, že všechna ta dobrá znamení byla vždycky v nějaké vzdálené budoucnosti, a ne právě teď.

„Jen počkej a uvidíš.“

A tak čekal.

Když přišel další Den vylodění, bylo mu dvacet dva. Zrovna pracoval na poli a vymačkával ze stonku poslední semena, když do něj Sado strčil loktem a ukázal na nebe. Mraky probodávalo dvanáct zelených linek, které mizely na východě za obzorem vysokých stonků. „Jsou tady,“ vydechl Sado. Kaeda přikývl. Při strhávání kůry z dalšího stonku se mu chvěly ruce, protože se bál, aby stihl naplnit svoji kvótu. Táhli pak koše na kolech plné semen zpátky do vesnice. Přítel ho nabádal, aby tlumil svoje nadšení, protože i kdyby mezi nimi byla i ona, bylo dost dobře možné, že si ho nebude pamatovat, ale Kaeda se zazubil a odpověděl: „To doufám, že nebude,“ protože nechtěl, aby v něm viděla chlapce jako před lety, ale muže, který je hoden toho, aby s ním strávil noc.

„Až tě odmítne,“ plácl ho Sado do ramene, „pojď se napít se mnou a všemi ostatními osamocenými chudáky.“

Kaeda se zasmál. Vyrazil ze sebe začátek písně návratu a usmíval se, když slyšel, jak se píseň šíří řadou pochodujících rolníků s hlasy plnými očekávání nadcházejících slavností. Odvezli slamené koše do sběrné budovy, aby je zvážili a uložili, a jakmile dopravili na místo poslední koš, rozběhli se domů a oblékli si sváteční kalhoty a pláště. Když dorazili, oheň už hořel. Kaeda vzal z dlouhého stolu džbáněk a zhluboka se napil, aby si dodal odvahy, než se ji vydá hledat. Celé náměstí tepalo stíny tanečnicků kolem ohně, země se jim otáčela pod nohama, a jak se kolem něj míhaly tváře a žádná z nich nebyla její, začal v něm hldat strach, že se možná nevrátila — ale potom koutkem oka zahlédl tu uličku zalitou světlem a ji na lavičce, jak s klidným úsměvem sleduje oheň a tanečnický.

Věděl, že pro ni čas plyne jinak, ale stejně ho šokovalo, jak moc se podobá snům, které se mu o ní zdály — jak málo zestárla. Narovnal se a vypjal prsa v předstírané statečnosti, která vzala za své, když se při představování zakoktal u jednoduchých slabik

vlastního jména. Cizinka se na něj i tak usmála, na křivce jejích jemných rtů spočinulo světlo a jemu jako by pukla hrud'. Všechno, co v sobě držel celých těch patnáct let, se vyvalilo na zem k jejím nohám. Chaotická změť touhy.

„Ahoj,“ pozdravila.

Jmenovala se Nia Imani. Pověděla mu, že je to staré jméno z doby, kdy byla Země ještě celá, ale když se jí zeptal, jestli jí to jméno dal otec nebo matka, usmála se a začala místo toho mluvit o své práci.

Přibližnou povahu jejího cestování už znal. Guvernér se tématu věnoval v každém utahaném uvítacím projevu, který v polích pronášel. Když ale popisovala svoje tělesné pocity ve chvílích, kdy její loď opouští tuto realitu a vplouvá do jiné, i tak napjatě poslouchal. Řekla mu, že se o tom mluví jako o Kapesním vesmíru. Vesmíru, kde čas plyne jinak. Představoval si, co mu řekla, že si má představovat: černý oceán, s proudy a víry a vlnami prodlužujícími vteřiny v hodiny a roky. Některé proudy čas natahovaly donekonečna a jiné jenom o pár okamžiků. Vždycky v tom však byla časová nerovnováha. „Můžeme takhle cestovat na dlouhé vzdálenosti,“ vysvětlovala, „ale vždycky když se vrátíme, je něco jinak. Na téhle trase přilétáme s Vytrvalým proudem a odlétáme s Rozptýleným. Tyhle proudy mají specifický časový diferenciál. Odvézt vaši úrodu na místo určení a vrátit se pro další náklad mi trvá osm měsíců, ale pro tebe je to...“

„Patnáct let,“ dokončil za ni větu, protože to číslo dobře znal, každý rok si pomalu prošel. „A jaké to je, když se vrátíš domů a tvoji přátelé jsou starší, ale ty ne?“

„Někdy smutné,“ usmála se pak, „ale někdy i dobré.“ Pověděla mu, že ji společnost Umbai najala na šest nákladních cyklů. Tohle byl její druhý.

„Takže se vrátíš ještě čtyřikrát.“

„Ano,“ přisvědčila. „Jenom čtyřikrát.“ A potom: „Víš jistě, že jsme se ještě nepotkali?“ a on ji ujistil, že ano, že se rozhodně ještě

nepotkali, a měl strach, že pravda vyjde najevo, že se kouzlo noci sesype a ona ho pohladí po hlavě jako malého chlapce, kterým byl, a popřeje mu dobrou noc. Ale ona už dál nenaléhala a místo toho se ho zeptala na povahu jeho práce. Znovu vypjal hrud. „Na svém poli jsem nejlepší, pátý nejrychlejší ve vesnici.“ Pověděl jí o obdobích vlhka, kdy byla pustá pole pokrytá řídkou bílou mlhou, o nejlepším čase na sázení nových stonků i o tom, jak se kořeny vyživují z vlhka ve vzduchu a cukru v rozbrázděné hlíně. „Semena sklízíme, když do sebe nebe nasává vlhkost. Po celodenní práci máš fialové ruce.“ Ukázal jí dlaň pokrytou nafialovělymi skvrnami, a když mu po ní přejela prstem, zachvěl se.

„Jsi na svoji práci hrdý,“ poznamenala. Nebyla to otázka.

„To jsem,“ souhlasil, i když to nebyla vždycky pravda. Většinou mu práce připadala moc obyčejná, občas úmorně nudná, nikdy výjimečná. Když však dnes večer ona naslouchala každému jeho slovu, působila jeho práce důležitě — jako něco, co ho přesahuje. Mluvil, až už nezbývala žádná další slova, téma bylo vyčerpáno, ale vzduch mezi nimi ještě bouřil energií. Její ruka spočívala na lavičce vedle jeho rozechvělých prstů. Polkl.

„Jsi moc krásná,“ řekl.

Ta slova mu vypadla z úst jako kamení.

Ale ona je přesto posbírala, jedno po druhém, a pověděla mu, že i on je krásný, a v tu chvíli v jejích očích zahlédl tutéž touhu. Prošel za ní chumlem tanečníků, kolem dlouhých stolů, kde se jedlo, kolem Sada a dalších nezadaných mužů, kteří pili a navzájem se utěšovali, a když společně s cizinkou odcházel ze slavnosti, samou žárlivostí si hryzali rty. Kolem Čhige, která se mu podívala do očí jenom na vteřinu, načež se zase obrátila ke svému manželovi a pevně mu ovinula paži kolem širokého pasu.

Šli po zšerelé cestě, on opile vrávoral na rozježděné hlíně, zatímco Nia kráčela vedle něj, pevně a s rovnými zády a po očku se na něj dívala s okouzlujícím úsměvem. Chtěl se zastavit, aby si zapamatoval ten pohled na ni na pozadí svého města, ale ona

mu zepředu zajela rukou do kalhot, sevřela jeho ztopořený penis a stáhla ho dolů z mírného svahu za velký balvan, kde ho pánví přirazila k zemi, ruce pevně přitiskla na jeho hrudník, takže tak musel zůstat a rukama svíral její prsa, její pas, cokoli, co ho mohlo udržet připoutaného k jeho snu, dokud nebylo po všem a oni spolu neleželi v trávě nazí a vyčerpaní. Položila mu hlavu na hrud, ruku na břicho a vahou vlastního těla ho tlačila k zemi způsobem, který se mu líbil. Oba se tím okamžikem nechávali unášet. Z pocitu naprosté spokojenosti si začal broukat píseň. Píseň určenou konci těžkého dne. Když se ho zeptala, co si brouká, pověděl jí o písni návratu. „To zpíváme, když se vracíme z polí a máme hotovou práci,“ vysvětlil jí. Prsty ji hladil po žíle na spánku. „Je to píseň smlouvání. *Vezmi si den, ale nech mi noc.*“

„Je hezká,“ povzdychla si. „Zazpívej ji ještě.“

A to taky udělal, zavinul píseň samu do sebe jako strunu kolem prstu, jako lano, které jim svazovalo těla k sobě, dokud neusnula. A zatímco spala, on naslouchal noci. Cvrkotu brouků. Vánku, který hvízdal v polích a zvedal se do nebe. Jejím dechu. Nesourodému mumlání jejích snů.

A už věděl, co chce.

Šťouchal jí do ramene, dokud se nepohnula.

„Můžu letět s tebou?“ zeptal se.

Pootevřela oči jen natolik, aby viděla jeho siluetu.

„Kam?“ zeptala se.

Srdce mu poskočilo. „Kamkoli.“

Jednou mrkla a zavřela oči.

„Možná,“ zamručela. Převalila se a opřela se zády o jeho hrud.
„Promluvíme si o tom ráno.“

„Tak jo,“ souhlasil.

Kaeda poslouchal, jak hlasitě a burácivě chrápe, ale miloval i to. *Tak to nebyly jenom sny*, pomyslel si hrdě. A brzy taky usnul, s rukou na jejím boku, kde bylo teplo.

Probudil ho smích.

Na nahém těle ho páliho slunce. Dva rolníci, oba muži, které znal, ho kopali do nohou a pošklebovali se mu, že není zdravé spát venku bez šatů. „Vlezou ti do řiti brouci,“ varovali ho. Další výbuch smíchu. Zakalenýma očima se rozhlédl kolem sebe. Byla pryč a jediný důkaz, že se mu to nezdálo, představovala slehlá tráva vedle něj. Natáhl si kalhoty a utíkal k polím — „Brouci!“ chechtali se rolníci — a dostal se tam právě ve chvíli, kdy odlétala poslední loď. Zástup vesničanů, kteří se přišli na odlet podívat, mával téhle poslední lodi na rozloučenou, zatímco mizela v tenkém paprsku světla na nebi, až se ztratila úplně. Děti sborově volaly: „Ahoj!“ a Kaeda svěsil ruce podél boků a srdce se mu vyšlo z těla. Neviděl přicházet matku — až když mu se zmateným výrazem poklepala na holé rameno. „Kde máš košili?“ zeptala se. „Běž si obléct košili, ty hloupé dítě!“ Strkala ho pryč z pole, zpátky do vesnice, on klopytal a otíral si vlhké oči a ostatní rodiny se smály.

Nechal se pohltit prací. Dva palce vymačkávaly semena dhúby z hrdla stonku. Mačeta praskala o páteř rostliny, svazky se ohýbaly, o zbytek se postarala váha jeho těla. Sto kilo semen dhúby naplnilo pět košů, koše jely zpátky do vesnice, polovina zamířila do chladové stáže, druhá do mlýna, kde mozolnaté pěsti hodiny drtily rosolovitá semena na jemnou pastu v klenuté místnosti naplněné zvukem vlhkých úderů a salvami oplzlých vtipů. Z posekaných stonků se odřezávaly ostré konce a barvily se načerveno, svazovaly se k sobě a stavěly se z nich domy pro nové rodiny, jichž každý rok přibývalo.

Čhige porodila dvojčata. Kaeda byl u toho, vlhčil ručníky a sledoval oddanost jejího manžela Yotta, který pokorně seděl u jejího lůžka a šeptal: „Už brzy, už brzy, už brzy,“ a křičel: „Ted! Ted! Ted!“ Nakonec se děti narodily. Zdravé holčičky, tři kila, obě hrdé nositelky ostrého nosu svojí matky. Kaeda čerstvým rodi-

čům poblahopřál, a zatímco se rozplývali nad další generací, vyšel z lékařovy chýše a zazvonil na zvonec na znamení, že porod proběhl úspěšně. Zvuk se rozléhal po celé vesnici. Lidé u tmavých oken zapalovali svíce. Kaeda pohlédl do chýše na Čhige a Yotta a povzdechl si. Zdálo se mu, že se někomu dalšímu z jeho přátel rodí děti každý týden. Město se rozrůstalo dolů z kopce a domy přetékal do údolí. A každý týden někdo starší zemřel a uvolnil místo mladým.

Kaedův otec zemřel rok potom, co odletěla Nia. Byla to opičká nehoda. Kamarád do něj z legrace strčil a on, celý toporný, ztratil rovnováhu a zlomil si vaz o hranu dřevěného stolu. Muže, který ho zabil, ještě té noci ovládl pocit viny natolik, že odešel z města. Nikdy se nevrátil. Když přišlo další období vlhka a s ním i dravá zvěř, která číhala v okolních kopcích a lesích, prohlásili ho za mrtvého. „Výborně,“ prohlásila Kaedova matka, když se o mužově zmizení doslechla, a dál se k celé věci nevyjadřovala. Vrátila se s mačetou a úšklebkem ke stonkům dhúby, protože měla ještě dost práce. K ostatním vesničanům se chovala se stoickým klidem, děkovala jim za jejich laskavá slova, ale odmítala je podporovat v jejich nostalgii a modlitbách. Teprve když skončila s prací na poli a byla doma sama se svým synem, dala průchod smutku. Křičela a naříkala v Kaedově náručí a naplnila celý dům takovým žalem, že v něm nezbývalo místo na zármutek jejího syna, který Kaeda v péči o slzy své matky nechal ztvrdnout jako sedlinu na dně svého srdce. V noci se choulil pod dekou a utíkal do vzpomínek. Na otcovo teplé rameno v den, kdy se šli podívat na loď. Na prst, který ukazoval na hvězdy. Našel si vlastní místa k pláči. Místa, kam se dostala jenom Čhige, protože spolu zase začali spát.

Poměr začal měsíc po otcově smrti. Čhige si vyměnila práci s přítelkyní a poprvé za celé roky zase obdělávala pole po Kaedově boku. „Abych se ujistila, že nebudeš zaostávat za svojí kvótou,“

odpověděla, když se jí zeptal, proč se vyměnily, a i když nesouhlasně zamlaskal a řekl jí, že nepotřebuje chůvu, bylo mu lépe. Pracovali tiše a postupně začali vzpomínat na hry, které hráli jako děti.

„Všechny jsi přesvědčil, že noc voní kysele, protože měsíce jsou z ovoce kiri,“ smála se.

„A ty jsi znala pravdu.“

„Na tom nezáleželo.“ Otřela si pot z hrudi a zasmála se. „Ta lež se jim líbila víc.“ Zvedla svoji mísu semen a dlouze vydechla — tíha jejich společného příběhu jí vytlačila všechn vzduch z plic. „Připadala jsem si osaměle, když jsem vyrůstala vedle tebe.“

„Byla jsi moje jediná kamarádka.“

Řekl to spíš sobě než jí. Tiché uvědomění.

„Tomu,“ odpověděla, „nikdy neuvěřím.“

Ale i tak se usmála.

Bylo to nevyhnutelné: za několik dní, předtím než se po cestě domů rozešli, ho chytila za paži a oznámila mu čas a místo, aniž zmiňovala k čemu, což ani nemusela. Byl tam a byl připravený. Tápání z dob jejich dospívání bylo pryč, měli teď promyšlené pohyby dospělých, kteří ten tanec už znají a vědí, kam s rukama i nohama. Jeho prsty se propadly štětinatými kadeřemi jejích černých vlasů a ti dva se milovali na lůžku z pomačkaných šatů. Měsíce byly té noci rudé. Řekl jí, že jsou rudé, protože je spálil žár slunce, a ona se smála a strčila ho do holého ramene a šeptala do jeho slané kůže: „Mlč, mlč, mlč.“

Uplynula tři období lásky.

Čigin manžel se o poměru dozvěděl, tu zprávu mu do ucha pošeptal přítel, který mladé milence viděl jedné noci ve mlýně. Yotto jí dal na vybranou, a když si vybrala Kaedu, vydal se ke svému sokovi domů, zabušil na dveře, a jakmile se otevřely, mrštil Kaedou na zaprášenou zem, kde se navzájem zbili do krve, dokud z domu nevyrazila jeho matka pevně svírající mačetu v pravé ruce. Světlo zevnitř dodávalo jejímu rozložitému tělu ostré obrysy. Položila Yottovi čepel na žilnatý krk. „Nech ho vstát,“ zasyčela.

Když oba muži zase stáli na nohou, sklonila čepel. Řekla Yottovi, že má právo na jednu pořádnou ránu a nic víc, a než Kaeda stihl něco namítnout, srazil ho úder pěstí zase na zem, až mu vytryskla krev, a Čigin manžel ze sebe setřásl hněv a odkráčel. Kaedova matka stála nad ním a hodila mu mačetu k nohám. „Blázne,“ zlobila se, klekla si k němu a rukávem mu otřela krev z brady.

Odvedla ho dovnitř. Dala mu najíst.

„Milovala jsem tvého otce,“ řekla z druhé strany stolu, s rukama zkříženýma na hrudi. „Ale umřel jako idiot. To jsem mu nikdy neodpustila. Slib mi, že neuděláš stejnou chybu, nebo tvůj duch už nebude v tomhle domě vítán.“

Tiše odpověděl: „Slibuju.“

Sevřela mu ruku.

A tím to skončilo.

Za měsíc vyrostl v údolí nový dům, kde žili Kaeda a Čige s jejími dvěma dcerami. Ze starého domu si Kaeda přestěhoval šaty, nějaký nábytek, který mu matka vnutila, sklenici s prstními kostmi — na to, aby je tam nechal, se cítil moc provinile — a jednu dřevěnou flétnu, o které řekl Čige, že mu ji kdysi dal darem někdo z ciziny. Byl vděčný, když se na ni už dál nevyptávala. Nástroj uložil tak, aby na něj nebylo vidět, do jedné zásuvky ve svém prádelníku, a vytahoval ho, když byl sám a přišel na něj smutek — ale ani tehdy to nebylo na dlouho. Nikdy na něj nehrál.

Yana a Elby prožily celé dětství ve dvou domovech, jednom na úpatí kopce a druhém skoro na vrcholu, a nechápaly zdvořilé napětí mezi jejich třemi rodiči, když si je otec chodil vyzvednout ve svých dnech volna — to až když byly starší. S Kaedou vycházely dobře. Sám děti mít nemohl — u některých těl to prostě nejde, říkal doktor —, ale choval se k nim jako k vlastním. Nikdy je neuhodil ani na ně nezvýšil hlas a rozesmíval je legračnými obličejí. To vyvažovalo chvíle, kdy se jim vzdaloval; noci, kdy slyšely, jak chodí po domě; zuřivé tempo jeho kroků, jako by zapomněl něco udělat, ale nemohl si vzpomenout, co a kde.